

ΑΠΟΦΑΣΗ: 5875/2009

(Αριθ. καταθ. Αγωγής: 5967/2008)

**ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ**

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρί Δεργαζαριάν Πρόεδρο Πρωτοδικών, Κωνσταντία Αγγελάκη Πρωτοδίκη, Μαρία Χατζηανδρέα Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και από τον Γραμματέα Αλκιβιάδη Παυλίδη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Θεσσαλονίκη, στις 10 Οκτωβρίου 2008, για να δικάσει την με αριθ. εκθ. καταθ. 5967/7.2.2008 αγωγή, μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στο της και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της, Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδη (.....).

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: του, κατοίκου, ο οποίος παραστάθηκε μετά των πληρεξούσιων δικηγόρων του, Αικατερίνης Ασλανίδου (.....) και Πηγή Κωνσταντίνου (.....).

Η συζήτηση της υποθέσεως, προσδιορίστηκε αρχικά για την δικάσιμο της 23.5.2008 και κατόπιν αναβολής για την δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ τη δημόσια συζήτηση αυτής, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 118 παρ. 4 και 216 παρ. 1 α' ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που απαιτούνται για την νομική της θεμελίωση. Η έλλειψη ή η ανεπαρκής αναφορά κάποιου από τα γεγονότα αυτά καθιστά την αγωγή αόριστη και συνιστά έλλειψη προδικασίας που εξετάζεται από το δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως, διότι ανάγεται στη δημόσια τάξη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων. Ο ενάγων, όμως, μπορεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 224 εδ. β' σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 236 ΚΠολΔ, να διευκρινίσει, συμπληρώσει και διορθώσει με τις προτάσεις του, κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, τους ισχυρισμούς που περιέχονται στην αγωγή του, θεραπεύοντας έτσι την ποσοτική ή ποιοτική αοριστία της με την εξειδίκευση των θεμελιωτικών της αγωγής /ν γεγονότων, αλλά δεν μπορεί να αναπληρώσει περιστατικά, τα οποία παρόλο ότι είναι αναγκαία για τη νομική της θεμελίωση, την παραγωγή δηλ. του αγωγικού δικαιώματος, δεν περιλαμβάνονται στην αγωγή, δεν μπορεί δηλαδή να αναπληρώσει τη νομική αοριστία της (ΑΠ 365/2000 ΕλλΔνη 2000.1301, ΑΠ 467/2000 ΕλλΔνη 2000. 1571, ΑΠ 1363/1997 ΕλλΔνη 1998.325, ΑΠ 1510/1992 ΕλλΔνη 1994.368). Περαιτέρω, αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι το πνευματικό δημιούργημα, το έργο. Το πνευματικό δημιούργημα είναι αγαθό άυλο, κάτι που υπάρχει στο χώρο των

νοημάτων και των αισθητικών επιτευγμάτων. Το έργο αρχίζει να υπάρχει για το δίκαιο μόνο από τη στιγμή που θα υπάρξει σαν αντικείμενο το εξωτερικού κόσμου, δηλαδή από τη στιγμή που θα αποκτήσει κάποιο αισθητό υπόστρωμα. Στοιχείο της έννοιας του έργου, είναι η πρωτοτυπία, είτε αυτό ορίζεται ρητά από πολλές νομοθεσίες αλλά και από την ελληνική, είτε αποδίδεται περιγραφικά χωρίς να χρησιμοποιείται ο όρος, είτε γίνεται δεκτό ότι περιέχεται στην έννοια του έργου, γιατί χωρίς πρωτοτυπία δεν υπάρχει δημιουργία (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σελ. 101 και 105). Ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 64 και 65 του ν. 2121/1993, συνάγεται ότι πνευματικό δημιούργημα, που μπορεί να είναι αντικείμενο δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν είναι κάθε δημιούργημα του λόγου ή της τέχνης, αλλά μόνο εκείνο, που παρουσιάζει ορισμένη μοναδικότητα, οφειλόμενη στη δημιουργική πνευματική εργασία του δημιουργού του, η οποία του προσδίδει μία πρωτοτυπία, ώστε αυτό να διακρίνεται από άλλα υπάρχοντα δημιουργήματα και να ανάγεται σε ξεχωριστό έργο, άξιο προστασίας. Κρίσιμο στοιχείο και, συνεπώς, βασικό κριτήριο της πρωτοτυπίας, είναι η κρίση ότι, υπό παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, Δεν αρκεί, για να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο, το απλό γεγονός ότι αυτό δεν είναι αντιγραφή (ακόμη και με κάποιες παραλλαγές) ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητά του, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια, που απαιτήθηκαν για την εκπόνησή του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει (ως σύνολο ή τμήμα του) την απαιτούμενη πρωτοτυπία, δηλαδή να είναι στατιστικά μοναδικό. Εφόσον συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθ' εαυτό, που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή που έδωσε σ' αυτό ο δημιουργός (βλ. σχετικά ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 1995.893, ΑΠ 113/1989 ΝοΒ 1989.1087, ΕφΑΘ 2768/2003 ΝοΒ 2004.51, ΕφΑΘ 3252/2002 ΔΕΕ 2003.293, ΕφΑΘ 9040/2000 ΕλλΔνη 2002.215, ΕφΠειρ 281/2005 ΠειρΝομ 2005.174, επίσης, Μ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 1994, 1441 επ., Δ. Σκούρτης, Δικονομικά Προβλήματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας κλπ", ΕλλΔνη 1999.511). Ιδιαίτερη κατηγορία έργων (άρθρ. 2 παρ. 2 του Ν. 2121/1993) που κατά το νόμο είναι αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας αποτελούν τα έργα που έχουν προέλθει από την «μετατροπή» είτε άλλων έργων είτε «εκφράσεων της λαϊκής παράδοσης». Το έργο αυτό, ονομαζόμενο και ως παράγωγο έργο, είναι αντικείμενο προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, με την προϋπόθεση ότι αυτό παρουσιάζει τέτοιες και τόσες διαφορές σε σχέση με το αρχικό, ώστε να εμφανίζει το στοιχείο της πρωτοτυπίας που το επιτρέπει να χαρακτηριστεί ως έργο, ενώ μετατροπή δεν υπάρχει όταν η δουλειά της μετατροπής δεν εμφανίζει τα στοιχεία της πρωτότυπης, προσωπικής δημιουργίας που χρειάζονται για να υπάρξει νέο έργο (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σελ. 136-138). Περαιτέρω, κατά τις αυτές ως άνω διατάξεις, με την προσβολή θα πρέπει να θίγεται το αντικείμενο του προστατευόμενου δικαιώματος, δηλαδή το πρωτότυπο «έργο», όπως αυτό εκφράζεται με «ορισμένη μορφή» (άρθρο 2 παρ. 1). Ως προσβολή νοείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του φορέα του δικαιώματος (δημιουργού ή δικαιούχου), εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσεως του παρανόμου. Κατά την κρατούσα δε άποψη, η προσβολή απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος συνιστά πράξη παράνομη και εφόσον γίνεται υπαιτίως συνιστά αδικοπραξία, διότι συνιστά αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επεμβάσεως

δημιουργεί την παράνομη πράξη κατά το άρθρο 914 ΑΚ και κατά την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ως άνω νόμου (2121/1993), που αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική αφήνει κενά. Κατά τις διατάξεις των παρ. 2 και 3 του άρθρου αυτού (65 του ν. 2121/1993) δικαίωμα αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποίησεως υπέρ του δημιουργού ή του δικαιούχου του έργου γεννάται μόνο επί υπαιτίου προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων άλλου. Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 2α, 3, 4, 6, 10 και 65 του Ν. 2121/1993, προκύπτει ότι οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου αποκτούν σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμεταλλεύσεως του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Το ηθικό δικαίωμα, ειδικότερα που είναι αμεταβίβαστο (άρθρο 12 παρ.2 Ν.2121/1993), προστατεύει τον προσωπικό δεσμό του πνευματικού δημιουργού με το έργο του και απαρτίζεται από τις εξουσίες που ενδεικτικά αναφέρονται στο άρθρο 4 του παραπάνω νόμου. Το περιουσιακό από την άλλη δικαίωμα εξασφαλίζει στο δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί το έργο του οικονομικά και απαρτίζεται από διάφορες εξουσίες, που επίσης απαριθμούνται ενδεικτικά στο άρθρο 3 του παραπάνω νόμου, μεταξύ των οποίων είναι και το δικαίωμα αναπαραγωγής του έργου. Οι εξουσίες που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα σε αντίθεση με το ηθικό, μπορούν να μεταβιβαστούν με έγγραφη συμφωνία (άρθρο 12 παρ.1 και 14 του Ν. 2121/1993) δυνάμει συμβάσεων ή αδειών εκμετάλλευσής. Περαιτέρω, σύμφωνα με το ισχύον σύστημα πνευματικής ιδιοκτησίας στην Ελλάδα (βλ. άρθρο 10 παρ.1 του Ν. 2121/1993), δημιουργός μπορεί να είναι μόνο φυσικό πρόσωπο και όχι νομικό, ο οποίος είναι και ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος επί του συγκεκριμένου έργου (άρθρο 6 Ν.2121/1993), ενώ τα νομικά πρόσωπα μπορούν να αποκτήσουν το σχετικό δικαίωμα μόνο δευτερογενώς (ΕφΑΘ 5321/1989, ΕΕμπΔ 1991.537), με εξαίρεση στην προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 11 του Ν.2121/1993 πλασματική κτήση, προκειμένου για έργα ανώνυμα ή με ψευδώνυμο, όπου ως δημιουργός ενός έργου μπορεί να λογίζεται και νομικό πρόσωπο, εφόσον αυτό κατέστησε νομίμως προσιτό στο κοινό το έργο. Για να ισχύσει το πλάσμα δικαίου πρέπει να εμφανίζεται στο κοινό ένα έργο ανώνυμο ή με ψευδώνυμο. Ανώνυμο είναι το έργο όταν κανένα πρόσωπο δεν αναφέρεται ως δημιουργός του έργου (βλ. Γ.Κουμάντου, ό.π., σελ. 184-185). Σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού ή του δικαιούχου των εκάστοτε εξουσιών που απορρέουν από αυτό και του έχουν μεταβιβασθεί, ανατεθεί, ή παραχωρηθεί με συμβάσεις εκμεταλλεύσεως ή παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως από το δημιουργό (άρθρο 13 παρ. 3 εδ. δ') ο εκάστοτε νομιμοποιούμενος ενεργητικά να ασκήσει τις αξιώσεις που του παρέχονται σχετικά, υποχρεούται να επικαλεσθεί και ν' αποδείξει το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος αυτού και την πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών. Περαιτέρω, με την «Διεθνή Σύμβαση Βέρνης-(Παρισίου)», η τελευταία αναθεώρηση της οποίας έγινε το 1971 στο Παρίσι και η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα με τον ν. 100/1975, για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθιερώνεται η αρχή της εξομοίωσης των ξένων έργων και δημιουργών, που προστατεύονται από αυτήν, προς τους υπηκόους της χώρας όπου ζητείται η προστασία, ορίζοντας με το άρθρο 5 παρ. 1 αυτής, ότι οι δημιουργοί σε χώρες άλλες από την χώρα προέλευσης του έργου, απολαμβάνουν τα δικαιώματα τα οποία οι αντίστοιχοι νόμοι αναγνωρίζουν στους υπηκόους τους και επίσης έχουν και τα δικαιώματα τα οποία ειδικώς παρέχονται με την σύμβαση αυτή, ενώ με την παρ. 2 του αυτού άρθρου ορίζεται ότι η έκταση της προστασίας καθώς και τα ένδικα μέσα τα παρεχόμενα στον δημιουργό προς εξασφάλιση των δικαιωμάτων του, ρυθμίζονται αποκλειστικώς σύμφωνα με την νομοθεσία της χώρας στην οποία ζητείται

η προστασία. Περαιτέρω, με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν.2121/1993, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο ελληνικός νόμος αναγνωρίζει έξι είδη συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων και αυτό των εκδοτών εντύπων, οι οποίοι φροντίζουν για την καλή εμφάνιση των κειμένων που εκδίδουν με την κατάλληλη σύνδεση των στοιχείων και την κατάλληλη σελιδοποίηση. Το συγγενικό δικαίωμα αυτών ρυθμίζεται από την διάταξη του άρθρου 51 του ως άνω Ν. 2121/1993. Αυτοί έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την αναπαραγωγή για σκοπούς εκμετάλλευσης, της στοιχειοθεσίας και της σελιδοποίησης των εντύπων που έχουν εκδώσει. Πρόκειται για ένα συγγενικό δικαίωμα νέο, που προβλέπεται από μερικές μόνο εθνικές νομοθεσίες, ενώ δεν προβλέπεται από την Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης (βλ. Γ. Κουμάντου, ό.π. σελ. 410). Ειδικότερα, η Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης που υπογράφηκε στην Ρώμη το 1961 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ν. 2054/1992, ασχολείται μόνο με τρεις κατηγορίες προσώπων για τις οποίες δημιουργεί ισάριθμα συγγενικά δικαιώματα, τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, τους παραγωγούς φωνογραφημάτων και τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, ενώ και η διεθνής σύμβαση που υπογράφηκε το 1966 με την πρωτοβουλία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Διανοητικής Ιδιοκτησίας, και η οποία ονομάστηκε «Συνθήκη της Π.Ο.Δ.Ι. για τις ερμηνείες και εκτελέσεις και για τα φωνογραφήματα» και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ν. 3183/2003, αναφέρεται μόνο σε δύο από τις τρεις κατηγορίες προσώπων που προστατεύονται από την προαναφερόμενη Σύμβαση της Ρώμης, τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων. Τέλος, σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο σε διαφορές με διεθνή χαρακτήρα, από τις διατάξεις του άρθρου 67 του ν. 2121/1993, προκύπτει ότι στην περίπτωση που δεν ορίζουν άλλως διεθνείς συμβάσεις κυρωμένες από την Ελλάδα (παρ. 4), τα συγγενικά δικαιώματα των εκδοτών εντύπων, διέπονται από το δίκαιο του κράτους όπου έγινε η έντυπη έκδοση (παρ. 2) και ειδικότερα ως προς τον καθορισμό του υποκειμένου του δικαιώματος, το αντικείμενό του, το περιεχόμενό του, την διάρκειά του και τους περιορισμούς, ενώ η ένδικη προστασία διέπεται από το δίκαιο της χώρας όπου ζητείται η προστασία. Συνεπώς, ως προς το συγγενικό δικαίωμα του εκδότη εντύπου, για το οποίο όπως προαναφέρθηκε, δεν προβλέπεται διαφορετικά από διεθνή σύμβαση κυρωμένη από την Ελλάδα, εφαρμοστέο δίκαιο είναι το δίκαιο του κράτους όπου έγινε η έντυπη έκδοση. Παρόμοια βέβαια είναι και η διάταξη της παρ. 1 του αυτού άρθρου, ως προς το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στα δημοσιευμένα έργα, αφού ως εφαρμοστέο δίκαιο προβλέπεται το δίκαιο του κράτους όπου το έργο έγινε για πρώτη φορά νομίμως προσιτό στο κοινό, όπως όμως προαναφέρθηκε, αυτή εφαρμόζεται μόνο όταν δεν ορίζουν άλλως διεθνείς συμβάσεις κυρωμένες από την Ελλάδα και όπως επίσης προαναφέρθηκε, για το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, έχει κυρωθεί από την Ελλάδα η Διεθνής Σύμβαση Βέρνης (-Παρισίου).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα αλλοδαπή εταιρία, η οποία εδρεύει στο της, εκθέτει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά και δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος υπέρ των εκδοτών εντύπων για την στοιχειοθεσία και την σελιδοποίηση των έργων που έχει εκδώσει, όπως οι εκδόσεις αυτές αναφέρονται στην αγωγή. Ότι αυτή, δραστηριοποιούμενη στον τομέα των εκδόσεων εντύπων μουσικών κειμένων έργων

διαφόρων μουσουργών έχει εκδώσει και διανείμει, μέσω των συμβεβλημένων με αυτήν εταιριών, σε όλο τον κόσμο τέτοιες εκδόσεις, μεταξύ των οποίων, από το έτος 1969 και μετέπειτα και τις 24 εκδόσεις που αναφέρονται στην αγωγή. Ότι τα αναφερόμενα βιβλία, με ειδική και αναγνωρίσιμη διεθνώς σελιδοποίηση του έντυπου περιεχομένου τους, συγκεκριμένη σειρά μουσικών συμβόλων και ειδική διάστρωση και στοιχειοθεσία, περιέχουν διασκευασμένα τα προαναφερόμενα στην αγωγή μουσικά κείμενα των ανωτέρω δημιουργών κλασσικής μουσικής, επί των οποίων έργων τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας έχουν μεν λήξει, λόγω θανάτου των δημιουργών τους και λόγω παρέλευσης του χρόνου προστασίας τους, κατά τέτοιο όμως πρωτότυπο τρόπο, προκειμένου να εξυπηρετούνται πρακτικές ανάγκες μαθητών και εκπαιδευόμενων γενικότερα, αλλά και επειδή αποτελούν την επιλογή του επιμελητή τους, ως νέα και πρωτότυπη πρόταση εκτέλεσης του συγκεκριμένου έργου, διασκευάζοντας τους χρόνους εκτέλεσης, τους δακτυλισμούς και παρέχοντας μουσικές σημειώσεις του επιμελητή τους στο περιθώριο, για τους τρίτους εκτελεστές του κάθε έργου. Ότι επίσης στο εξώφυλλο των εκδόσεών της, εντός περιγράμματος ειδικής και αναγνωρίσιμης διεθνώς διακόσμησης (βινιέττα), υπάρχει ευκρινώς έντυπη και η επωνυμία του εκδοτικού οίκου της ενάγουσας «.....» με λευκά γράμματα σε έντυπη διακόσμηση σε μαύρο φόντο. Ότι ο εναγόμενος από άγνωστο χρόνο, αντέγραψε καθ' όλα τα σημεία, σύμβολα, μουσικούς φθόγγους, σημειώσεις, χωρίς να αφαιρέσει ή να προσθέσει οτιδήποτε, πιστά, τις αναφερόμενες στην αγωγή εκδόσεις, καθ' όλο το μουσικό κείμενο που εμπεριέχουν. Ότι σε κάποιες εκδόσεις από τις αναφερόμενες, ο εναγόμενος διαφοροποίησε το εξώφυλλο των διατιθεμένων από αυτόν εκδόσεων, όπως περιγράφεται στην αγωγή. Ότι στο επάνω μέρος του εξωφύλλου τοποθέτησε σε ένθετη διακόσμηση τον διακριτικό τίτλο των εκδόσεών του με την ένδειξη «.....», καθώς και στο πρώτο εσώφυλλο τον τίτλο των εκδόσεων του, την διεύθυνση και τα τηλέφωνα του, έτσι ώστε να σημειώσει ως δικαιούχο του όλου βιβλίου (τόσο όσον αφορά το περιεχόμενο του, όσο και σε σχέση με την μορφοποίηση του εντύπου, τις διαστάσεις, την σελιδοποίηση, την γραμματοσειρά), την προσωπική του επιχείρηση. Ότι οι εν λόγω εκδόσεις που διατίθενται από το εμπορικό κατάστημα μουσικών ειδών και μουσικών εκδόσεων που διατηρεί, διατίθενται έναντι του ποσού των 7 έως 13 ευρώ, ενώ αντίστοιχα, οι αυθεντικές εκδόσεις των ίδιων μουσικών κειμένων, επί των οποίων τα δικαιώματα διαθέτει μόνο η ενάγουσα, διατίθενται έναντι του ποσού των 11 έως 23 ευρώ αντίστοιχα. Ότι ο εναγόμενος εκδίδει και διαθέτει στο εμπόριο τις παραπάνω εκδόσεις παράνομα, προσβάλλοντας ευθέως, τόσο το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας επί αυτών και των μουσικών κειμένων, όσο και το συγγενικό δικαίωμά της επί των εκδόσεων αυτών. Ότι η ως άνω παράνομη πράξη του εναγόμενου συνιστά και αδικοπραξία και αυτή (ενάγουσα) δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που έχει υποστεί, αφού πλέον των κερδών που έχει απολέσει, θίγεται η φήμη και η πελατεία της, που ανέρχεται στο εύλογο ποσό των 100.000 ευρώ. Κατόπιν όλων αυτών, ζητά να απαγορευθεί στον εναγόμενο να εκδίδει και να διαθέτει τις μουσικές εκδόσεις που περιγράφονται στην αγωγή, να απειληθεί σε βάρος του εναγόμενου προσωπική κράτηση διάρκειας τριών μηνών και χρηματική ποινή 3.000 ευρώ για κάθε παραβίαση της απόφασης που θα εκδοθεί, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να της καταβάλλει το ποσό των 100.000 ευρώ νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και να καταδικαστεί αυτός στην δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή, αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, που έχει διεθνή δικαιοδοσία για να τη δικάσει αφού ο εναγόμενος εδρεύει στην Ελλάδα και δη ενταύθα (άρθρο 2 παρ.1 Κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου «Για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και

εμπορικές υποθέσεις») και είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 18 παρ. 1 και 22 ΚΠολΔ), ενώ για το παραδεκτό της συζήτησής της, προσκομίζεται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 214Α παρ. 8 και 9 ΚΠολΔ, δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της ενάγουσας περί διαπίστωσης αποτυχίας της απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς (βλ. το από 7.3.2008 πρακτικό απόπειρας εξωδικαστικής επίλυσης της διαφοράς που συντάχθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της ενάγουσας, Κωνσταντίνο Κοντογιαννίδη σε συνδυασμό με την με αριθ. 182γ/18.2.2008 έκθεση επίδοσης του δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, Ανέστη Κουμαράμπη). Η υπό κρίση αγωγή όμως, η οποία επικαλείται προς θεμελίωσή της, το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας επί των μουσικών κειμένων των περιεχομένων στις εκδόσεις της και το συγγενικό δικαίωμα της επί των εκδόσεων αυτών, σύμφωνα με όλα τα αναφερόμενα στην μείζονα σκέψη της παρούσας, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας του δικογράφου της. Συγκεκριμένα, η ενάγουσα, αλλοδαπή εταιρία περιορισμένης ευθύνης, ισχυρίζεται γενικά ότι είναι δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των μουσικών κειμένων που περιέχονται στις εκδόσεις της, ως παραγώγων έργων (διασκευασμένων) των μουσικών κειμένων των δημιουργών κλασικής μουσικής που αναφέρονται στην αγωγή της, αφού αυτά αποτελούν νέα και πρωτότυπη πρόταση εκτέλεσης των έργων αυτών, επικαλούμενη ότι ο επιμελητής τους έχει διασκευάσει τους χρόνους εκτέλεσης και τους δακτυλισμούς, χωρίς ωστόσο να προσδιορίζει ειδικά ποιες είναι οι μετατροπές που επέφερε ο κάθε επιμελητής σε κάθε έργο, δηλαδή ποιες είναι επακριβώς οι διαφορές του σε σχέση με το αρχικό, όπως, σε ποιο χρόνο εκτέλεσης ήταν το μουσικό κείμενο του κάθε δημιουργού κλασικής μουσικής και ποιος ο χρόνος εκτέλεσης στο διασκευασμένο. Επίσης, αυτή δεν προσδιορίζει, δεδομένου ότι δεν είναι φυσικό αλλά νομικό πρόσωπο, που κατά τα προαναφερθέντα, μόνο δευτερογενώς μπορεί να αποκτήσει το περιουσιακό δικαίωμα, πως κατέστη δικαιούχος του ως άνω δικαιώματος (με μεταβίβαση, ανάθεση, παραχώρηση με συμβάσεις εκμεταλλεύσεως ή παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως), ώστε να νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση της κρινόμενης αγωγής, δηλαδή από ποιόν δημιουργό (επιμελητή), πώς και σε ποια έκταση απέκτησε το δικαίωμα αυτό. Ειδικότερα, η ενάγουσα ουδόλως προσδιορίζει το πρόσωπο του δημιουργού των παράγωγων έργων, ούτε βέβαια πότε έλαβε χώρα η δημιουργία αυτών (ώστε να υπολογιστεί η χρονική διάρκεια προστασίας τους), και κυρίως δεν προσδιορίζει τον τρόπο με τον οποίο κατέστη η ίδια δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας αυτών. Άλλωστε, στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος για την κατ' εξαίρεση πλασματική κτήση από νομικό πρόσωπο του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, που κατά τα προαναφερθέντα στην μείζονα σκέψη, προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 11 του Ν.2121/1993, αφού η ενάγουσα δεν επικαλείται ότι πρόκειται για έργα ανώνυμα που αυτή κατέστησε προσιτά στο κοινό, εφόσον δεν επικαλείται στην κρινόμενη αγωγή, ότι αυτά είναι ανώνυμα, ότι δηλαδή στα έργα αυτά δεν αναγράφεται κανένα πρόσωπο ως δημιουργός τους, ενώ, εξάλλου, από τα 24 έργα για τα οποία επικαλείται ότι είναι δικαιούχος πνευματικής ιδιοκτησίας και τα οποία προσδιορίζει στην αγωγή της αναφέροντας ως στοιχεία αυτών, τον τίτλο που φέρει η έκδοση του κάθε έργου (μουσουργό, μουσικό όργανο, αριθμό εκδόσεως), σε δύο από αυτά και συγκεκριμένα στο υπό στοιχείο Θ' και υπό στοιχείο ΙΘ' αναφερόμενα, μεταξύ των άλλων στοιχείων του εξωφύλλου του εντύπου που αναγράφει στην αγωγή της, αναφέρεται και το όνομα του επιμελητή και του επιμελητή αντίστοιχα. Περαιτέρω, ως προς την θεμελίωση της αγωγής στο συγγενικό δικαίωμα του εκδότη εντύπου, η ενάγουσα, η οποία εδρεύει στο της, αν και επικαλείται ότι δραστηριοποιούμενη στον τομέα των εκδόσεων εντύπων μουσικών κειμένων έργων διαφόρων μουσουργών, εκδίδει και διανέμει αυτά σε όλο τον κόσμο, όπως στην και στην

..... της, στο της, στην των, δεν αναφέρει στην κρινόμενη αγωγή, ποια είναι η χώρα στην οποία πραγματοποιήθηκε η κάθε μία από τις αναφερόμενες στην αγωγή εκδόσεις, ώστε να προσδιοριστεί το εφαρμοστέο δίκαιο και συνακόλουθα το περιεχόμενο και η έκταση της παρεχομένης προστασίας, δεδομένου, ότι κατά τα προαναφερθέντα στη μείζονα σκέψη, εφόσον πρόκειται για διαφορά με διεθνή χαρακτήρα και στην προκειμένη περίπτωση, το συγγενικό δικαίωμα του εκδότη εντύπου δεν προβλέπεται από κυρωμένη από την Ελλάδα διεθνή σύμβαση, αυτό διέπεται από το δίκαιο του κράτους όπου έγινε η έντυπη έκδοση. Συνεπώς, η κρινόμενη αγωγή, μη περιέχουσα τα ως άνω αναφερόμενα στοιχεία, τα οποία άλλωστε ουδόλως επιχειρείται να συμπληρωθούν από την ενάγουσα με τις προτάσεις της, καθίσταται αόριστη στο σύνολό της.

Κατόπιν όλων των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή, να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω της αοριστίας της και να καταδικασθεί η ενάγουσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του εναγόμενου λόγω της ήττας της (άρθρ. 176 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της ενάγουσας τα δικαστικά έξοδα του εναγόμενου, που τα ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 23 Ιανουαρίου 2009 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην, στις 26 Φεβρουαρίου 2009.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ